

[Ministeren for offentlige arbejder]

Derimod vil jeg godt sige et par ord om Limfjorden og Østkysten, hvor forholdene var helt anderledes usædvanlige for disse egne, som jo også af gode grunde har en ringere beskyttelse. Jeg har fra Østkysten fået en lang række henvendelser, og jeg har besvaret disse henvendelser, f.eks. til medlem af folketinget hr. Henning Jensen, til amtsborgmesteren i Nordjyllands amt, til en række personer og virksomheder, på en positiv måde, nemlig sådan at forstå, at jeg omgående er gået i gang med at undersøge tingene ved hjælp af kystinspektoratet og departementet, ved hjælp af kommuner og ved vurdering foretaget af forsikringsselskaber, således som det fremgår af den redegørelse om stormflodsskader, som jeg afgav til folketinget den 1. marts 1985. Jeg minder om, at denne redegørelses principper blev godkendt, så vidt jeg husker af samtlige partier her i folketinget.

Der findes altså klart et apparat, der går i gang ved sådanne lejligheder. Det er nu i gang, og det er min foreløbige fornemmelse, at der vil være behov for at yde hjælp en række steder inden for Limfjordens og Østkystens og fjordenes areal, men det er klart, at før jeg kan tage stilling til de enkelte tilfælde, må jeg have alle fakta på bordet.

Da det er indeholdt i begrundelsen for hr. Poulsgaards spørgsmål, at det ikke skulle være muligt at forsikre sig imod skader af den art, skal jeg så yderligere oplyse, at der findes mindst ét forsikringsselskab, der tegner sådanne forsikringer.

Poulsgaard (FP):

Nu vil jeg ikke op at skændes om, hvorvidt det er stormflod eller det er storm, eller hvad det er, men katastrofen var i Hvide Sande, katastrofen var i Torsminde, og det var virkelig mange værdier, der gik tabt under denne storm.

Det er da udmærket, det skal ministeren da ikke have utak for, at Limfjorden og Østkystegnene også bliver hjulpet. Jeg siger også i min begrundelse, at det synes jeg er helt i orden, og jeg kan da nævne for ministeren, hvis ministeren ikke er klar over det, at et af regeringspartiernes medlemmer, fru Jette Thomsen, er enig med mig i, at disse mennesker skal have erstatning. Det har hun udtalt til Aalborg Stiftstidende fra den 15. november 1985.

Jeg synes ærlig talt, at trafikministeren kom med en pæn redegørelse her, men der var ikke rigtig noget at takke for. For de mennesker, der er ramt på Vestkysten, er det da meget godt at få at vide nu, at der er et forsikringsselskab, men der er altså ikke mange, der er klar over, at det findes. Forsikringsselskaberne har simpelt hen nægtet at yde erstatning. Disse mennesker er ramt af naturkatastrofer, og Danmark er ikke mere fattigt, end at vi har råd til at hjælpe mennesker, der bliver ramt af naturkatastrofer.

Jeg håber virkelig, at det ikke var et endeligt svar, men at man vil se positivt på, om man kan hjælpe de mennesker, der blev ramt af det stormvejr, der var.

J. K. Hansen (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren om følgende: hvis nu undersøgelsen eller apparatet, som er sat i gang, viser, at der vil være behov for hjælp – ministeren nævner Limfjorden og Østkysten – vil en sådan hjælp så blive ydet efter den hidtidige praksis, som har været anvendt, og med en fordeling mellem stat, amter og kommuner og efter den fordelingsnøgle, som vi har kendt hidtil?

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Hr. Poulsgaard vil ikke skændes, og det vil jeg sandelig heller ikke.

Jeg har ikke givet nogen redegørelse her, for man kan ikke give nogen redegørelse på to minutter, men jeg gav som sagt en meget udførlig redegørelse den 1. marts 1985, og den har også hr. Poulsgaards parti haft lejlighed til at tage stilling til, og som jeg nævnte det før, fik den fuld opbakning her i tinget.

De erstatninger, der vil blive givet – det er også delvis et svar til hr. J. K. Hansen – vil blive ydet i overensstemmelse med de hidtidige principper og dermed også under de forudsætninger, som er indeholdt i den redegørelse, som folketinget har godkendt.

Det er ikke korrekt, og det er en meningsløs oppiskning af stemningen – som om ikke der var vandmasser nok dengang – at tale om katastrofe, når der vitterlig de fleste steder har været tale om begivenheder, der indtræder med ganske få års mellemrum, og altså f.eks. i denne sammenhæng at fremmane det, der skete i november 1981. Det giver